

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia LXX. Nam quisquis uoluerit animam suam seruare, perdet eam: quisquis autem perdidit animam suam causa mea & Euangelij, iste seruabit eam. Quid enim iuuabit hominem, si lucratus fuerit totum ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

hinc sequere Christi pars in exempli ipsius imitatione & vicia conversatione consistit, & ex priori dependet. Qui enim Christum salutis suae autorem agnoscunt, ij & doctrinae illius obtemperant, & vicia ipsius exemplum subijssis imitandum proponunt. Semper enim in illorum auribus sonant voces Math. 11. 1. Discite a me, quia mitis sum & humilis corde. Item: Exemplum prae bui vobis, ut sicut ego feci, & vos faciatis. Quod & illud Pauli referri debet: Imitatores mei este, sicuti ego Christi sum. Porro haec in immensum extendi, sed praecipua tantummodo capita in se habuisse sufficiat, quorum nos imitatores esse convenit, si Christi discipuli haberi velimus. Elucet in eo obedientia numeris omnibus ab ipsissima qua patri obediens factus est usque ad mortem, & quidem mortem crucis. Idem innocentia in studium, ut non inuentus sit in ore ipsius dolus, & acerrimis hostibus dicere ausus: Quis ex vobis arguet me de peccato? Patientia tyrum in eodem habemus perfectissimum, Nam ut ovis ad mactationem ductus est, & ut agnus coram consore non aperuit os suum: & cum maledictis incelsere, non recessit maledicta: cum malis affligeretur, non minabatur. Humilitatis vero adeo studiosus fuit, ut de torrente in via biberit, & servi formam assumpta in terris versari, denique discipulorum pedes abluere voluerit. De charitate vero illius quid dicere ardet, cuius simile exemplum nusquam reperiri, vel ex eo patet, quod pro inimicis suis mori dignatus est. Fidei autem constantissimam in Deum patrem, cum vbiq; aliis tum in passione ipsius, indicia luculentissima apparent. Ista omnia nos imitari convenit, nec offendi, est ad illius perfectionem nunquam entii possumus. Quia enim totus non fuit, ipse supplebit quod in nobis defuerit. Nec errabimus in tenebris, si illum sequamur, qui lux est & veritas. Idem cum pastor bonus sit, non exemplo tantum praevit, sed oves fessas fouere, languentes portare, errantes reducere, discipulas colligere, saucias obligare, denique omnibus infirmitatibus fideliter mederi consuevit. Ad haec ipse panis simul & fons vitae aeternae est: Nunquam ergo vel citius vel potius animarum eos deficiet, qui ipsum sequuntur. Et cum velis nos secum esse, ubi ipse est, vices hanc dubie fugeret, quibus confirmari eo usque peruenire possumus. In horum igitur consideratione ita versetur, ut quod Christus iubet, praestemus sedulo. Renunciemus carni nostra, nec illius blanditijs nos seduci patiamur. Subeamus atque crucem nobis a Deo impostam. Sequamur Christum fide constanti & illius exemplum imitemur, qui per huius vitae periculosas ambages tunc saluos, perducet, & tandem regni sui caelestis haeredes faciet. Ipsi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeternum. Amen.

Math. 11. 1.
1. Cor. 11.
Philip. 2.
1. Saie 53.
1. Ioan. 3.
1. Saie 53.
1. Cor. 2.
1. Saie 110.
Philip. 2.
1. Ioan. 13.
Rom. 5.
1. Ioan. 3. 14.
1. Ioan. 10.
Luc. 15.
Ezech. 34.
1. Ioan. 6. 7.
1. Ioan. 12. 14. 17.

Nam quisquis voluerit animam suam seruare, perdet eam: quisquis autem perdidit animam suam causa mea & Euangelij, iste seruabit eam. Quid enim iurabit hominem, si lucratus fuerit totum mundum, & animae suae iacturam fecerit? Aut quam dabit homo compensationem animae suae? Quemcumque enim puduerit mei & sermonum meorum in natione hac adultera & peccatrice, illius pudebit & filium hominis, quando uenerit in gloria patris sui cum angelis sanctis. Et dicebat illis: Amen dico uobis, quod sunt quidam ex ijs qui hic astant, qui nequaquam gustabunt mortem, donec uiderint regnum Dei uenisse cum potestate.

Domine noster Iesus Christus apud Mattheum ait: Non omnis qui dicit mihi, Domine Domine, introibit in regnum caelorum, sed qui fecerit voluntatem patris mei, qui in caelis est. Qui vobis partem quidem docet, nudam Christiani nominis professionem non sufficere ad salutem: Et hoc vobis officij admonet omnes eos, qui ipsius discipuli censerunt. Et hoc, ut patris voluntati obtemperent, quam qui facit (ut Ioannes inquit) manet in aeternum. At quae na illa patris voluntas sit, nunquam docuit, ubi tribus capitibus omnia ea complexus est, quae ad vitam recte & beate instituendam faciunt. Ceterum multa obstant, quod minus illa praesentur. Alios enim crux offendit, quae inuisibilis fidei Christianae comes est, qui ut vitam suam consulant, Christum abnegare solent. Alij

Argumentum
& usus praesentis loci.
Math. 7.
1. Ioan. 1.

opibus suis metunt, nec de illis periclitari volunt. Sunt item, quos mundi amicitia & ambitio persequitur, ut Christi fidem vel aperte negent, vel astute dissimulent, ne infames fiant. Adulteri item peccata videtur propter Christi confessionem periclitari, cum incerta & dubia sint, quatenus de futuro seculo & regno ipsius caelesti in scripturis eraduntur. Adversus omnia haec Christus in praesentibus nos abunde instruit, & fidem veram eiusque professionem omnibus ijs praefere docet, quae in hoc mundo eximia & chara habentur. Quare multa consideratione dignus est locus hic, ut ex eo de omnibus illis iudicare discamus, quae fidem nostram oppugnant, & in illa adversus omnes generis tentationes confirmemur.

Primò de illis agit, qui de vita periclitari nolunt, cuius periculi crebro subeunt, qui Christum deesse volunt. Notum est enim illud Domini: Veniet tempus, ut quisquis interficiat vitam, deatur Deo cultum praestare. Docet autem, plurimum falli suis rationibus qui de vita se contulant, fidem negant, & mundo placere student. Bimembri autem sententia vitium, & paradosa plene, si ad nostrae rationis calculum examinetur. Prima eius pars est: Quisquis voluerit animam suam servare, perdet eam. De ijs vero loquitur, qui carnis prudentiam secuti, ipsum abnegant, & vocacionem suam deserunt, ne quod vitae periculum subire cogantur. Hos vitam suam & seipsos, quae ad corpus & animam, perdere dicit. Primò enim etsi praesens periculum subterfugiant, adhaec tamen communis moriendi lege tenentur, nec tertium aliquod vitae tempus sibi ipsi polliceri possunt. Deinde saltem animos illorum conscientiae terror, quo horribiliter flagellantur, nec pacè invenire possunt, cum Christum reiecerint, in quo solo pater nobis placatus est, & quem pacem nostram esse Paulus testatur. Quò fit, ut quod vivunt mors potius dici mereatur, cuius terrores quotidie sentiunt. Si enim vitam mortuam est, qui huius vitae delictis & voluptatibus totus immergitur (ut de vidua laetitia Paulus loquitur) quantum magis mortuus dicitur, qui mortis terrores nunquam non sentit, qui vitam quam excuti possunt, vel si qui eos excutere volunt, hi omni simul excusso pietatis sensu, in concupiscentiis ruunt, & dum pro carnis libidine vitam institunt, seipsos in singula momenta aeternae mortis magis magisque mancipant? Praeterea, quando hinc migrant, nec prius ad mentem redeunt, item illi quod diviti epuloni accidit. Anima enim ipsorum ad inferos delata aeternis cruciatibus adducunt, postea vero aut nullam aut infamem sui nominis memoriam relinquunt. Postremo non casus esse possunt in resurrectione iustorum, sed tunc quoad corpus quoque nunquam finiendis inferni poenis adiudicabuntur. Quis ergo non verissimum esse dicat, quod Christus tales animam suam sequebatur nos perdere testatur?

Alterà huius sententiae pars est: Quisquis autem perdidit animam suam causa mea & Evangelij, iste servabit eam. Animam perdere dicuntur, qui vitam periculum subeunt, & mortem poenis oppetunt, quam quòd Christum negare & illius regulam deserere volunt. Hi animas suas servat dicuntur. Primò enim illas in Dei manus deponunt, qui illas benigne suscipit, ac fidelissimè custodit. Deinde inter medias afflictiones & omnis generis pericula salutaris vitae aeternae consolatione fruetur, & pace in Christo fruuntur, quae omnem mundi intellectum superat. Quò fit, ut in tribulationibus gloriantur & gaudeant, & earundem disciplina adversus carnis cupiditates recte vivunt, et omnino mortui Christo vivunt. Cum vero hinc migrant, iuxta Christi promissionem à morte in vitam transeunt, & memoriam eorum Deus tuetur & asserit, ut illorum fidem postea mundus praedicet, qui dum vivebant, haereticos & sediciosos esse arbitrabatur, sicuti in prophetarum et Apostolorum testimonio est videre. Sed nec corpora ipsorum Deus negligit, quae in spe requiescunt, & diem redemptionis expectant, in cuius adventu resuscitata immortalitatem induent, & aeternis regni caelorum gaudeant. Sunt haec totius scripturae testimonia, adhuc ipsius Christi exemplo ita confirmata, ut de praesentis promissionis veritate nemo dubitare possit, nisi quis universa salutis fundamenta convellere, & scripturas omnes in dubium vocare velit.

Ceterum quod de anima siue vita in praesenti dicitur, ad omnia similiter referri debet, quae nobis chara sunt, quae cum primis servata volumus. Nec enim alia est certior & tutior res, quam quae conservandi ratio, quam si in Dei manus deponantur, quem fidelem remuneratorem esse scriptura testatur, & ipsi quotidie experimur. Sed & infra pollicetur Christus, eos qui propter ipsum & Evangelium ipsius bona haec terrena amiserint, eadem decuplo recepturos in hac vita, & simul in caelis

I. Adversus vitam periculum instruit. Ioan. 16.
Anima servando perditur.
Rom. 5.
Philip. 2.
Luc. 16.
Psal. 11.
Anima perditur servatur.
Phil. 4.
Rom. 5.
Ioan. 5.
Psal. 34.
Psal. 16.
Luc. 21.
1. Cor. 15.
Optima ratio servandi res quaslibet. Hebr. 11.
Marc. 10.

vituros esse in aeternum. Exemplum istarum promissionum quotannis terra nobis exhibet, qua sul-

Christus et Euangelij. Se ergo ipsum cum Euangelio coniungit, nec temere, quando duo haec abs se inuicem separari non possunt. Ve-

Ceterum redeamus ad praesentis loci tractationem, ubi secundo loco de illis agitur, qui de opibus suis periclitari nolunt, quarum cupiditas et studium in salutis negotio cumprimis noxia et perni-

Christus et Euangelium coniunguntur.

Ioan. 17.

i. Corinth. 1.

i. Tim. 2.

i. Ioan. 2.

Ephes. 2.

Actuum 4.

11. Aduersus

operu studium

instruit.

i. Corinth. 6.

Ephes. 5.

Colos. 3.

Luce 12.

i. Timoth. 6.

Psal. 49.

et l. Aduersus mundi studium instrui.

Tertio illis remedium adhibet, qui vt coram mundo magni habeantur, fidem veram vel agnoscunt, vel mirifice dissimulant, si quando in eos incidunt, quos Christi & Euangelij hostes vocat. Quemcumque puduerit mei (inquit) & sermonum meorum in natione hac adhaere & peccatrice, illius pudebit & filium hominis. Primo autem sceleris huius atrocitatem arguit, dicens Quemcumque mei puduerit, &c. Quis enim non eum filium deceleat, quem patris sui pudat, qui virtus & probitas multis nota sit? Aut quis eum seruum ferat, quem ad nominis sui mentem erubescere audiat? At quanto immanius scelus est, si hominem peccatorem & mortis aeternae Christum Iesu pudeat, qui nostra causa serui formam assumpsit, & in cruce medius inter latrones suspensus peccata nostra expiauit, & nunc in caelis ad dextram Dei patris sedens cum illo regnabit. Est hoc ingens peruersitatis nostrae argumentum, & incredibile videri poterat, hominem eo impetrari deuenire posse, nisi tot exempla essent eorum, qui ad hunc modum peccant. Ita enim Petrus lapsus est, quod praepostero pudore deceptus, eius discipulus cenferi nollet, quem vinctam viderat. Et hodie plurimos licet videre, qui cum Euangelij studium plenis buccis profectantur, huius professionem sibi lucrosam esse vident, mox miris artibus quidam simulat, & dissimulant, quando cum professis Euangelij hostibus agendum est, aut si quod periculum peccati inueniunt. Huius leuitatis causa est, quod nec de mundo hoc, nec de ipso Christo recte iudicant, & ad agnoscendum nec mundi minas timent, nec illius amicitiam & inanes huius seculi honores Christi amant.

Phil. 2. Psal. 110.

Math. 26.

Christi & mundi comparatio.

Ioan. 1.

Rom. 1. Galat. 6. Fidei confessio non est indifferens.

Prudenter ergo in presenti seipsum cum mundo Christus confert, vt nos rectius iudicare doceat. Et mundum quidem adulterum & peccatorem vocat, ad ingentiam nimirum corruptionis respiciens, qua fit, vt qui ad Dei imaginem creati fuerunt, vt Dei filij essent, & sua dignitate gaudent, & degeneres reddantur. Nec aliter fieri potest, quando Christum reiciunt, qui filius verus generat, & in se credentibus potestatem dat, vt filij Dei fiant. Quis vero sana mentis calumnias tanti faciat, vt illorum causa Christum dissimulet sine neget, & propriam salutem negligat? Deinde se quidem filium hominis vocat, ac interim gloriosi sui aduentus ad iudicium meminit, vt nos omnes scire oportet, & coram quo nemo consistet, nisi quem ipse pro suo agnouerit: nec quicquam proderit mundi huius auctoritas siue fauor illis, qui tunc aeterno supplicio adiudicabuntur. At quomodo pro suis agnoscat illo die Christus eos, qui illum periclitantem deseruerunt, & quos ipse ad deum puduit, vt hostibus sese coniunxerint? Horum ergo nos semper meminisse vult, & sine qua hoc faciunt, eos Christi adeo non pudebit, vt potius cum Paulo dicant: Non me pudet Euangelij, cum potentia Dei est ad salutem omni credenti. Item: Absit vt gloriar preterquam in cruce Christi, quem mihi mundus crucifixus est, & ego mundo. Interim vides, quam errent, qui fidei confessionem inter adia phora numerant, & mundi iudicio sese accommodare student. Quia enim iustitiam vendicat Christus, nulla nostri pars illi negari debet, & vt illum corde per fidem approbamus, ita eundem ore profiteri & omnem vitia conuersationem ita instituire debemus, vt omnia nostra Christum loquantur & sapiant. Tales olim beati martyres fuerunt, qui nec aliorum voces sustinere esse putarunt, qui praepostera misericordia mori, illos sacrificaturos aut per Caesarum fortunam saluturos esse pollicebantur. Et celebre est militum Iuliani exemplum, qui cum per imprudentiam vitia adoleuissent, eius admoniti, cum vitia periculo culpam suam publice accusabant, fidem veram professerantur, & se Christi cultores esse magna animorum constantia dicebant, Quos qui veniunt, eos Christus quoque olim pro suis agnosces, quando ad iudicium ipsius omnes gentes & tribus terrae consistentur.

III. Is occurrat, qui de futuro seculo dubitant.

Ceterum quia multis incerta videntur, quacumque de futuro seculo & Christi regno cogitantur, & fors astis plerique auditorum dubitabant, an regnum Christus vnquam habiturus esset, dicit: Amen dico vobis, quod sunt quidam ex ijs, qui hic astant, qui nequaquam gustabunt mortem, donec viderint regnum Dei venisse cum potestate. Quae verba bifariam exponi possunt. Primum de Euangelij praedicatione, quae ipsis adhuc viuentibus per totum orbem propaganda sit, ad id vt ea constet, se illum esse, cui patet regnum destinari. Deinde de sequenti historia, in qua tribus discipulis in sui transfiguratione caelestis regni sui gustum praebuit, sed illis ita conspiciendum dedit, sicut olim ad iudicium venturus est. Nobis vero omnium istorum hic vsus esse debet, vt bene sciamus salutis per Christum partem memores, simul cogitemus illum aliquando omnis terrae iudicem fore, & primum

proinde nec mundum hunc nec opes, imò nec vitam nostram illi antepoamus: semper ~~vero~~ ad mortem preparamur, ut quandocumq; ille veniat, ipsius conspectum ferre possimus. Ipsis debetur benedictio, honor, gloria & potestas in æternum. Amen.

CAPUT IX.

ET post dies sex assumit Iesus Petrum & Iacobum & Ioannem, & subducit eos in montem excelsum priuatim solos: & transformatus fuit coram illis, & uestimenta eius facta sunt coruscantia, candida ualde ut nix, qualia non potest fullo super terram dealbare. Et uisus est eis Elias cum Mose, qui colloquebantur cum Iesu. Tunc respondens Petrus, dicit Iesu: Rabbi, bonum est nos hic esse, faciamus igitur tabernacula tria, tibi unum & Mose unum, & Eliæ unum. Non enim sciebat quid loqueretur: erant enim exterriti.

IN Dominis noster Iesus Christus uniuersalem recte & beatè uiuendi regulam præscripsit, qua ab vno quouis homine carnis & ingenite nature abnegationem, patientiam in cruce & cum fide coniunctam exempli sui imitationem requirit: mox grauissimas rationes subiicit, quibus præsentis vite cupiditatem, diuitiarum illecebras & huius mundi studium reprimere uoluit, quæ tria maxime obstant, quò minus ab illo præscriptam regulam sectemur. Fuit inter has præcipua, nouissimi aduentus sui ad iudicium denuntiatio, in quo se nequaquam pro suis habiturum minatur eos, quos coram mundo hoc adultero & omnibus modis corruptissimo, sui & Euangelij sui puerit. Quia uerò impij, quacumque de futuro seculo dicuntur, negare solent, & ipse non ignoraret, nouissimis temporibus paucissimos fore, qui mundum hunc interituum, & ipsius iudicio homines omnes sistendos esse credant: simul regni sui celestis & nouissimi sui aduentus spectant quoddam & gustum nonnullis promiserat. Et hunc in præseni transformationis sue historia exhibet, quam à tribus Euangelistis spiritus sanctus diligentissime describi uoluit, eo quòd multa illi insunt, quorum cognitio consolationi simul & institutioni nostræ plurimum seruit. Ante omnia uerò præcipuum illius scopum obseruare oportet, qui duplex est. Primò enim ostendit, quomodo olim ad iudicium uenturus sit Christus, & que nam futura sit cum regni ipsius cum omnium piorum in celis conditio. Quia enim nos corpori Christi glorioso similes fore Paulus testatur, tales omnino erimus, qualem hic se se discipulis conspiciendum exhibuit. Deinde perspicue docet, Iesum hunc reuera esse promissum illum Saluatorem, quem regno suo instaurando Deus ab æterno prædestinavit, & quem omnes eos amplecti oporteat, qui regni illius ciues fieri uelint. Ad primum ea pertinent, quæ modo prælecta sunt, & quæ diligentem omnium circumstantiarum descriptionem complectuntur.

Primum tempus notatur, & post sex dies, ex quo ista promiserat, hæc facta esse dicuntur. Lucas ostendit meminisse, nec tamen à Marco & Mattheo dissentit. Hi enim dies intermedios tantum numerant. Ille uerò duos quoque extremos adiecit, primum scilicet, quo ista Christus promissit, & illum ipsum, quo transformatus est. Facit autem hæc temporis notatio ad Christi fidem declarandam, qui cum ipsa sit ueritas, promissis suis nunquam deest, nec etiam illa diuini differe, quàm nobis conducere nouit. Quare hoc & eius generis alia exempla ad omnes illius promissiones extendere debemus, ut fidei nostræ confirmandæ seruiant, & fluctuantes nos in obedientie officio continent.

Secundo persone nominantur, quas huius rei spectatores esse uoluit. Sunt autem tres numero, Petrus, Iacobus & Ioannes, quos alibi quoq; sibi præ cæteris familiariores habuit. Nò idem supra quog; cum Iairi filiam suscitaret, ipsi præsto fuerunt. Et ad Oliueti montem coram his ipsis extremam suam infirmitatem testatus est. Tres uerò adhibuisse uidetur, ut sufficiens de his testimonium possent reddere, Notum est enim illud in Lege: In ore duorum aut trium testium stabit omne uerbum.

Argumentum eius presentis loci.
Matth. 17.
Luce 9.
Philip. 3.
I. Tempus.
II. Testes.
Marc. 5.
Matth. 16.
Deut. 19.
Ioan. 8.

